

Sygn. akt: I C 1007/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:

Przewodniczący:	SSR Tadeusz Kotuk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 r. w G. sprawy z powództwa A. Ł. przeciwko W. W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego W. W. na rzecz powódki A. Ł. kwotę 6.731,33 zł (sześć tysięcy siedemset trzydzieści jeden złotych trzydzieści trzy grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty;

II. Zasądza od pozwanego W. W. na rzecz powódki A. Ł. kwotę 1.554 zł (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1007/15

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 20 maja 2014 r. (sygn. II C 2250/13) rozwiązał związek małżeński pomiędzy W. W. a A. W. oraz dokonał podziału majątku wspólnego oraz m.in. zasądził od W. W. na rzecz A. W. kwotę 251.500 zł tytułem wyrównania udziału w majątku wspólnym płatnej jednorazowo na konto bankowe A. W. w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku. Wyrok uprawomocnił się w dniu 11 czerwca 2014 r.

Dowód: odpis wyroku, k. 9-11

Dnia 15 października 2014 r. W. W. zapłacił A. W. kwotę 39.500 zł. A. W. wezwała pismem z dnia 20 października 2014 r. W. W. do zapłaty pozostałej części długu wraz z odsetkami za zwłokę. W. W. wpłacił dalszą część należności głównej (212.000 zł) w dniu 4 grudnia 2014 r.

Okoliczności bezsporne

Powódka obecnie nosi nazwisko Ł..

Okoliczność bezsporna

Ocena dowodów

Ustalenia faktyczne oparto na okolicznościach niespornych oraz na treści prawomocnego orzeczenia sądowego.

Od chwili uprawomocnienia się wyroku orzekającego rozwód strony są dla siebie osobami całkowicie obcymi i od tego momentu na gruncie zobowiązań cywilnoprawnych o charakterze majątkowym nie istnieją pomiędzy nimi żadne zobowiązania do „pomocy” lub „współdziałania”. Odmienna sytuacja jest przewidziana wyłącznie w przypadku prawomocnego orzeczenia separacji (vide art. 61⁴ § 3 k.r.o.). Powódka po rozwodzie jest więc w stosunku do pozwanego „zwykłym” wierzycielem świadczenia pieniężnego i nie jest w jakimkolwiek sensie prawnie zobowiązana do współdziałania z nim celem uzyskania przez niego pieniędzy na spłatę długu. Wierzycielka jest w takiej samej sytuacji, jak każdy inny wierzyciel świadczenia pieniężnego, np. bank, czy poszkodowany czynem niedozwolonym itp. Za całkowicie absurdalne należy uznać założenie strony pozwanej, że wierzyciel domagający się zapłaty pieniędzy na podstawie prawomocnego wyroku sądowego ma „współpracować” z dłużnikiem, aby ten uzyskał środki na spłatę długu. Bez znaczenia jest świadomość wierzyciela, że dłużnik, aby spłacić dług musi np. wziąć kredyt – jest to osobisty problem dłużnika, a nie wierzyciela. Banki też nierzadko są z klientami powiązane wieloletnimi umowami (czasami nawet dłużej, niż czas trwania niektórych małżeństw), a trudno przyjąć, że bank ma „współpracować” z dłużnikiem, aby ten uzyskał kredyt na spłatę zaległego kredytu. Sądy nie mogą różnicować wierzycieli świadczeń pieniężnych, gdyż nie ma do tego podstaw prawnych. Z tych przyczyn nie ma także podstaw do powoływania się w niniejszej sprawie na treść art. 5 k.c. Sytuacja, w której zapadło prawomocne orzeczenie sądowe zasądzające określoną kwotę do zapłaty, a opóźniający się dłużnik domaga się uznania, że to wierzyciel powinien mu pomagać w spłacie nie zasługuje na ochronę przewidzianą w art. 5 k.c., gdyż niewykonywanie przez dłużników prawomocnych orzeczeń sądowych nie może służyć do pozbawiania wierzycieli ich praw majątkowych wynikających z ustawy (w tym przypadku z art. 481 k.c.). Wierzycielka w danym przypadku i tak wykazała się cierpliwością, skoro nie skierowała przeciwko dłużnikowi egzekucji.

W tym kontekście twierdzenia i wnioski strony pozwanej dotyczące kwestii braku współpracy powódki w uzyskaniu kredytu przez pozwanego na spłatę długu Sąd ocenił jako zupełnie pozbawione znaczenia dla rozstrzygnięcia.

W toku rozprawy strony nie złożyły zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c.

Kwalifikacja prawna

Sąd podziela pogląd prawny zawarty w uchwałach Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2004 r. (sygn. III CZP 55/04) oraz z dnia 27 listopada 2003 r. (III CZP 80/03). Wynika z nich jednolicie, że brak w ugodzie sądowej lub orzeczeniu sądowym w przedmiocie zniesienia współwłasności postanowienia o odsetkach ustawowych za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.) nie wyłącza możliwości dochodzenia ich w odrębnym procesie. Poglądy zawarte w tych judykatach Sąd uznaje za trafne.

W niniejszej sprawie niespornym jest, że pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą sumy zasądzonej na rzecz powódki w punkcie 4. wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 20 maja 2014 r. (sygn. II C 2250/13). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 11 czerwca 2014 r., stąd wymagalność wierzytelności nastąpiła w dniu 12 września 2014 r. Odsetki ustawowe od kwoty 251.500 zł za okres od 12 września 2014 r. do dnia 14 października 2014 r. wynoszą 2.955,99 zł, zaś od kwoty 212.000 zł za okres od dnia 15 października 2014 r. do 3 grudnia 2014 r. – 3.775,34 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w **punkcie I.** sentencji na mocy art. 481 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c.

Koszty procesu

O kosztach procesu orzeczono jak w punkcie II. sentencji na mocy art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. Na zasądzone od przegrywającego proces pozwanego na rzecz powódki składa się: opłata sądowa od pozwu (337 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (1.200 zł, § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych [...]), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).